

Марије Силкебері

РИДАРФЈЕРДЕН / СИНГО

Испред прозора на стубишту лежи јаје голубије.
Кључала вода под ситном кишом.
Ноћ мидсомара.

Гедаш га док спава. Мрмља. Немир расте.

Како се називају они који су били онда злостављани.
Ако ријечи нису злочинци пита он.
Ако ће неко ферецу уклонити.

Пун мјесец над Ридарферјденом.
Козе, размишљаш, у шуми у зимској ноћи.
Једна од задњих јунских ноћи.
Велика небеса. Богата бојама.

Видјела си како су га медицинске сестре окренуле по нападу.
У покрету си прво примјетила.

Млазњак и црта млазњака.
Он прави један покрет руком.
Далеко каже.
Умријети. Умријети.

Чујеш изненада галебије пробадајуће кричање.
Нисам спреман каже.

Секунде протичу а не откуцавају. У дугим текућим плахтама.

Видиш једног зеца на путу ка свјетлу уличних лампи.
Један тренутак непомично стоји на асфалту.
Прије но се брзим трком поврати у таму.
Игралиште у тами.

Као завеслаји у љетну ноћ мислиш.
Танушна врпца. Пулс.
Прса. Ребра.

Повратити се својој тајни.

Поново видиш зеца. Код оставе за бицикле.

Његова јабучица екстремно је увећана на танкоме врату.
Тијело посве врело.

Чујеш експлозије с градилишта тунела.
Шум дрвећа. Успавано тијело.

Бијела зова у парку.
Бијело цвијеће у соби.
Шумска звијезда мислиш.
Сковсјтерне.
Нагађање.

Видиш кретњу његових очију под капака.
Усана. У сну.

Мислиш на торањ код Фогелоуде.
Тама.
Трка.
Бескрајне секунде прије што до воде допреш.

Његова се прса дижу и спуштају.

Осјећаш неку врсту разочарања. Нека горчина пролази кроз тијело.
Која патња. Живјети. Напуштати.
Жица. Трака. У ноћ право.

Спавај а сутра ћемо већ пронаћи нешто згодно, чујеш је да каже.
Чујеш њен плач.

У умору. Утученост.

Бити препуштен самом себи.

Присиљен да прашта.
Милосрђе мислиш ти. Милосрђе.

Полагано.
Силовити напад смрти.
Срце под ребрима. Треперави откуцаји.
Надувене вене на лобањи.

Његове превреле руке.

Течност капље. Полагано. Све што тијелом називамо.
Кроз цијевчице. Споловило. Сви меки дијелови.

Никав знак престанка.
Као да је смрт бесконачна.

У својој спорости све сличнија животу.
Бројиш му удисаје у различитим комбинацијама.
Интервали.
Снаге.
Успоравања. Дахтања.

Десиће се ноћас. Неће се ноћас десити.

Криче галегови. Круже.
Још један врео дан у своме свитању.

Мрка крв. Урин.
Дуги прекиди дисања.

Течност.

Која истиче. У канализацију. Клоаке.
Читав живот.

Видиш све мале дифузне покрете на лицу.
Очиње.
Јаче од дисања. Пулс.
Ширење у бесконачном.

Видиш како му је бијела коса потамнила на затиљку.
Како су обрве своје црнило повратиле.

Чују се гавранови на дрвету пред прозором.
Лебде ласте. У сумрак се руча.

Један траг млазњака вуче се и расипа преко љетног неба.

Једва да има зрака у одаји.
Двадесет и седам секунди прекида.
Један дах.
Тридесет и три секунде.

Бијеле усне.
Врела глава.

О цртају усне посве изблиједиле.
Иње.

Још увијек су му леђа врела каже она.
Очи се тешко затварају.

Вриснуле сте при погледу на лобању.
Када сте се повратиле у одају.
Тијело ти је задрхтало.

Кренула си кући на бициклу испод великог јулског мјесеца.

Кроз преврелу ноћ. Пуну пићем разгаљених људи.

Кад падне ноћ сан усахне.
Вјетар хуји кроз високу траву. Одвлачи се кроз грмље рибизле.

Водени цвијет. REM-сан.
Вјетар појачава.

Сањала си. Сан као да је био изван тијела.
Лебдење. Танушасто ткање.
Да је он још увијек у живоу.
Да ће брзо умријети и да ти нећеш тамо стићи.

Ићи.
Тијело у болним дијеловима.
Утвара у тијелу. Не извана.
Једна црна мачка испружена у запари над врелим асфалтом.
На средини пута. На коловозу.

Таласи туку и туку о хридице.

Један лабуд. Један пуж.
Влати траве. Ноћни љиљак.
Већ јесења студен у ваздуху.

Сањали сте да те гледа отвореним и сасвим плавим очима.

Хајде сви погађајте која рука чујеш нестварни дјечји гласић
из сусједног дворишта.

НАВИЉИ / АЛЕПО

Осмјехнуо ти се.
Изненада.
Кад те је угледао у мноштву људи у трамвају.

Сунчано је премда су све вијеме говорили да ће киша.
Возили сте преко широке ријеке.
Купили кајсије. Парадајз. И мало зелениша на пијаци.

Слон министар. Називају то што ти називаш краљичин ловац.
Покушаваш прозријети његове намјере.
Не трагове који су се оцртавали на плочи.
Али си осјећала само збрку могућих потеза
који би те у пораз одвели.

Видјела си стабла оцртана у својим тамним сјенкама.
Аеродром је освијетљен.
Милано се ближи непримјетно.
Одсјаји канала.

Са задњег сједишта слушала си како они користе ријеч не.
Потврдно. Одрично.
Размишљаш како их ти користиш.
О хаљини коју си носила на очевој сахрани.

Видиш сунце на ведром небу. Јак вјетар.
Сузе лију.
Au time каже дакле он на телефону касно ноћу.

Сјећаш се како си му рекла да никад
носи чула човјека који се тако лијепо смије.

Хтјела би само лећи преко колосијека. Оних многих. Што сијеку улицу.

Надвили сте се над лонцем с патлиџаном тиквицама луком парадајзом.
Шапутали како не бисте пробудили друге.

С вечери чујеш мајчин глас.

Можемо ли подијелити, рекла си.
Назови то лутањем.
Свако на својој страни понора.
Не, рекао је.
Лежећи у тишини на травњаку крај тврђаве.

Причала си му о једном филму.
Завршна сцена. Кад сестра трчи кући
да донесе флауту свом слијепом брату.
Никад се не враћа.
Њена одрубљена глава у кући.
Његово бауљање уз руб литице.
Гдје губи плочицу са знаком који му је дала.
Да га штити.
This sad story means, рекла си.

Сједила си на аеродрому непомична.
Осјећала си бол.
Дјеловање ендорфина.
Како би га преживјела.
Један цијели дан.
Ишли сте градом.
Чекали.
Не мичући никуд.
Гледали сте људе испред катедрале.
Авионски траг.
Каже како из Дамаска стижу назвати Алепо кад опазе пројектиле.

Дан је био врео.

Видјела си му лице.
Осјећала болећивост.

Your five senses.
Your five open wounds.

Соба сасвим отворена
све остало измјештено
знала си да би отишло дубоко
да си обзнанила
то што је већ учињено
видјела си
док је било отворено
Тако четвртасто
попут контејнера
плесна дворана
са четири подигнута зида
празних површина

ако је благи
мирни
морски повјетарац
наговјештај да ни снијег
није далеко

*(Са шведској превео **Рефик Личина**)*